

אילן אוקו

2021-1938

אילן נולד בשנת 1938, בן בכור לריטה ולגדעון ואח גדול לאבנר, להגר ולמיכל. הוא גדל והתחנך בנען, דור שני בקיבוץ, וכאן בילה את כל חייו. כילד אהב מאוד בעלי חיים ונמשך לטבע. כבר בכיתה ט' החל להדריך טיולים, תחביב שליווה אותו לאורך כל חייו. היה מורה לגיאוגרפיה ולביולוגיה ובהמשך גם לצילום וקולנוע. לצדה"ל התגייס ערב מבצע קדש, כטנקיסט בחיל השריון. הוא לחם במלחמת ששת הימים, מלחמת ההתשה ומלחמת יום כיפור - שבה קיבל את עיטור העוז - האות השני בחשיבותו בצה"ל. במשך שלושה ימים היה אזור הגשרים בתעלת סואץ נתון לאש ארטילרית כבדה ולתקיפות מטוסים. אילן עמד על הגשר וכיוון את הטנקים כשהוא חשוף לחלוטין, ללא כל הגנה או מחסה. במשך שלושה ימים העביר את הטנקים מצד אחד של התעלה לצדה השני.

עם השנים נולדו ארבעת ילדיו - איילת, רותם, גדעון ואלה, שאותם אהב אהבה גדולה והיה גאה בהם מאוד.

ברבות השנים זכה להיות עטוף בנכדיו - לירי, מיכאל, הלל, מיקה, אוריה ובארי.

בנען היה איש רב פעלים - במשך עשרות שנים צילם ותיעד את החיים שלנו כאן, יחד עם אביו גדעון ועם אסי רוסק (ואולי הם כבר עובדים יחד על הסרט הבא). במשך שנים ריכז והוביל את ענף האבוקדו והיה הראשון שהכניס לכאן את גידולי החוחובה, שהיו אז גידול חדש בישראל.

בשנות התשעים היה זה שקלט וקיבל את פניהם של העולים מברית המועצות, שיכן אותם בשכונת הקרוואנים ועם חלקם שמר על קשר עד יומו האחרון.

בהמשך שילב שתיים מאהבותיו - צילום וחקלאות - והחל לעבוד במשרד החקלאות כצלם ועורך סרטים. אבא אילן אהב מאוד צלילה וגלישת רוח, ונהג לבלות שעות רבות בים ובחופי סיני. הוא טייל בכל העולם, חמוש במצלמה משוכללת, ותמיד חזר עם תמונות מרהיבות שהפכו בהמשך לשקופיות.

נזכור תמיד את דמותו האיתנה, הגאה והזקופה. את אבא שאהב את מדרכות הקיבוץ ומילא אותן בקול שריקתו האופיינית, הקיבוצניק שכל כך אהב את בית נען שבו גדל וידע להוקיר לו מבעד לעדשת המצלמה.

אבא שלנו, שחינך אותנו לכבוד ולאהבת אדם, לצניעות ולפשטות. אבא שבחר בדרך שלו והלך איתה תמיד. אבא שלנו.

אוהבים,
המשפחה